

Derin Bekleyiş

Rasim ÖZDENÖREN

Narçiçeği gülmeler...

Gece sabaha doğru uyandı. O kör olası kör edici ışık tepesinden ok gibi indi. *Yarı bilinçliyi sayıklanmış, insan ne dediğini bilmezmiş, öyle olsun istedi: ne dediği bilinmesindi. Ama bildiği her şeyi söyleyeydi.*

Derin bir hüznün ve derin bir bekleyişin içine gömülmüştü: alın cama dayalı, burun biraz cama bastırılmış, gözler meçhul bir hedefe kilitli, kirpikler takma kirpik kadar sabit ve cansız: beklenen orada, gözün takılı kaldığı o meçhul noktada belirecekti. Ona artık ne yeme içme vardı, ne soluk alıp verme, ne yürek çırpıntısı, ne damarda dolaşan kan... hiçbir şey... hiçbir şey yoktu. O bir çift gözün dikili durduğu yerden gizemli konuşan çıkması bekleniyordu: o, oradan çıkacak ve bekleyenin gözünü aydınlatacaktı.

Aydınlattı: cime ordaydı. Haspa...

Narçiçeği gülmelere tutunmuştu.

Parmakları demir kafesin korkuluğuna kenetlenmişti.

Fakat heyhat: kendi... kendi, söylediği her şeyin bilincindeydi. Üstelik onun adını bilinçli biçimde çığırması istiyordu. *Bana onun adını soruyorlar. Koridorda akıp giden ve hiçbir şeye benzetemediğim o gıcırta sesi hastanenin bütün koridorlarını yarısı açılmış bir kazazedenin çığılığı gibi doldururken, ben hâlâ sevgilinin adını çığırması istiyorum. kızılsu, kızılçiçek...*

Göz ucuyla bakınca gördü sol elinin üstünden, boynunda serum şişesine bağlanmıştı.

Baktı, onu, sevgiliyi orada görmenin sonsuz istenciyle...

Gözünü yumdu. *Hayal kırıklığını, hüsrani yaşamak kolaydı, çok kolay. Beklentinin umulmadık anda bir duvara çarpması birden her şeyi altüst edebilirdi, etti. Beklentinin duvara tosladığı nasıl anlaşılır? Beklenen bir cevap vardır. Onca gülümseyişler teati edilmişti. Diller dökülmüştü. İnsan onun bakışını sağlamak için belki mizacına uymayan davranışların içine gömülmüş olarak bulabilirdi kendini... O hüznü gülümseyişin kalbinin içini okuduğunu düşündüğü bir anda, birden, cevap yok! Acaba bir hata mı işlenmiştir? Acaba gönül kırıcı*

Öykü

bir kelimeyle mi oynanılmıştır? Bunların cevabını bulmak nerdeyse imkânsızdı. Daha önceki minicik deneyimler bütün bunların olmazlığını, olmaması gerektiğini söyleyip dururken, o sabah, karşısına bir merhabanın çıkması beklenirken, hayır, gelen o değil, bir duvardı. Sükût. Hastanenin bütün koridorlarını kıpkızıl gülmeler dolduruyordu.

Unutuşun gülmeleri...

Unutuşun gülmeleri birden patladı. Kafasının içindeydi. Bu yol nereye varır diye düşündü.

- Sana varan yol nereden başlar sevgilim? dedi.

Göz göze geldiler. Sordu:

- Senin gülmen hangi yabanıl yoklukta yer tutar?

Hastanenin penceresinden, uzaktan, tepenin yamacına darmadağın yayılmış bir çatı ormanı görünüyordu. Evinin orada olduğunu düşündü, odasını: sofanın sokağa bakan cephesinde harika bir pencere: nehre bakıyor.

Onun ertesi gün ziyaretine geleceğini biliyordu, böyleyken istiyordu ki, o, şimdi, hemen şimdi yanında olsundu, ona hayatın ve ölümün tadını anlatsındı. Hemşirenin ayak seslerini işitiyordu. Koridordaki fısıltılar kulağına değin geliyordu. Hayır, fısıltı değildi o... burada fısıltıya yer yoktu. Buranın hayatı kendi doğal seyrini sürdürüyordu. Konuşmaları fısıltı olarak düşünmek istiyordu. Öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Burası fısıltı dünyası değildi. Burada kimsenin gizlisi yoktu. Burada her şey aleniydi: ölümler, sırlar, mahremiyet: kimse kendini gizlemiyordu. İstese de... İstemese de...

Parmaklar, demir kafesin parmaklığını ezip bükmeyi, önünde engel olarak duran parmaklığı ezip geçmeyi düşünmüyor; oraya kenetlenmiş, oraya kenetlenmiş olarak dünyayı unutmuş, dünyayı umursamaz olarak orada, öylece, kılmıdamadan, titremeden, dahası bir yerden sonra beklemesini de unutmuş olarak o kör noktaya bakıyordu: sevgilisiydi, oydu...

Raşelenen yüreğinin ayırımındaydı...

Sevgili: o melal dolu yüz onundu. Bir kez daha anımsadı: yoğunda yatıyordu. *Bahçeydi. Kim bilir belki bir hastane bahçesi... Arkada bir kameriye... Gözler uzaklara dalmış... Kucakta tutulan çantanın üstüne bir el bırakılmış... Bahçenin arkadaki dar beton yolundan arada bir, bir hasta sarsak adımlarla geçiyor... Uzağa dalmış olan gözlerde kaygı parıltıları: biraz melankoli, biraz üzüntü, biraz baktığı nesneyi kayırma duygusu, hepsi bir arada... Aralanmış dudaklar bir şey söylemek için değil, umarsızlıktan kalakalmış... Uzanıp dokunmak istesenez tepki vermeyecek, aldırmaçlığından çok dokunulduğunu fark etmemesinden: şimdi, uzun, uzak yıllar öncesinde sevgiliyle bir salonun mermer balkon duvarına iğreti oturmuş derin bir sohbe daldığı tabloyu karşısına alıyor.*

Gözdesi, iki elini uyluklarında tutmuş ona bakıyor. O da iki elini kavuşturmuş, avuçlarından birini ötekinin içine almış, gözler birbirine çevrilmiş, bir sohbet aralığındaki suskun bakışlar birbirine gidip geliyor...

- Raşelensin yüreğim ağla beni.

Bir yaralanmanın insana bu kadar mutluluk vereceğini hiç düşünmemişti. Böyle bir şey insanoğlunun başına en son gelebilirdi. Gelmezdi. Gelmesindi. Ve... nasıl gelsindi ki! Yalnız bir insanın sığınacağı bir dost eline ve bir dost evine, sevgiliye sahip olacağı nasıl kestirilebilirdi? Bu yüzden bir yaralı insanın mutluluk duyabileceğini düşünemiyordu. Oysa her şey mümkündü.

Yan yana diz dize kucak kucağaydılar:

- Canevimden vur beni, diye yalvardı.

- Ah, kıyamam sana...

- Açım açıktayım ört beni, yalvarıyorum.

Ölümden ve duvarlardan, karanlıktan ve kuraklıktan bahsediyor, kendini övmek için döşünü yumrukluyor, yerlere yuvarlanıyordu. *Denizin ortasından yükselen bir kaidenin üstünde dikelmmişti. Denizin ufka açılan uçsuz bucaksızlığı işaret ederek kıyıda toplananları oraya, ufkun kıvılcığına boyanmış dayanılmaz güzelliğine, oradan öteye yol bulan uçsuz bucaksız insan özgürlüğüne davet ediyordu. Emanet -emanet oydu, sevgili- ona özgürlük, köleliğinin bedeli karşılığında verilmişti, öyle kabul ediyordu.*

O mutlulukla dalıp gitti. Baygınlığın diplerine çekildi. Onu orada gördü, ordaydı. Kulağına eğilip fısıldadı:

- Nişan al döşüme dağla beni.

- !?..

- Canım can parçam kalbimin içi...

- !?..

- Açım, açıktayım, anla beni...

- !?..

- Nişan al döşüme...

Bağrını açtı. Kelimeleri dile getiren ses, ses olmaktan çıkmıştı. Sızlanma gibi bir şeydi, bir tür hıçkırılmaydı... Sesi kanıyordu...

Her defasında kelimeye dökülmemiş olan şu soruyu soruyor: daha önce neredeydin, hayır hesap sormuyorum, soruyu kendime yöneltiyorum, daha önce ben neredeydim, aklım neredeydi?

Buradan yaşanmamış bir dünyanın ortasına düşüyor. Yaşanmamış bir dünyanın içinde buluşuyor onunla... O, belki dünyaya bile gelmedi, diyor... Bütün bu olup bitenler aslında hiç olmadı... Bu olup bitenler belki bir düş dünyasında bile olup bitmedi... Bilinen nesnelere belki salt adem hâlindeydi...

- Nişan al dösüme bebeğim. Ağla beni...

Yoğundan çıkarılıp odasına götürüldü. Gözlerini açmadan önce dünyalık sesler işitmeye başladı. Başucunda konuşuyorlardı. Ayıktığında kimi aklında tuttuysa onun adını fısıldayacağını söylemişlerdi. İstenç dışı. Boyuna onun adını yineliyordu. İşte onun sesi:

- Geçmiş olsun.

Elbette. Elbette, öyle olsun. Sen gelince her şey geçmiş oluyor. Ben kendimden geçince her şey arkada kalıyor. Geriye bir tek sevgi kalıyor. Dopdolu bir sevgi. Bir insan sıcaklığı... bir gülücük... Başboşluk. Başboşluğun yarattığı hüznün ve avuntu... Sevinin ve sevgilinin karartısı...

Dudakları kırırdıyor, ama sesi dünyalık ortama karışmıyordu. Sözsüz bir konuşmaydı: *Aa, hoş geldin, canım benim, geleceğini biliyordum.*

Gülümsüyor.

- Nişan al dösüme...

Buraya hayatın ve ölümün eşitlendiği yer diyorlar: yalnızlığını duymak, duyumsamak istiyor. Yalnız olduğunu biliyor. Bir dost elinin, elinin üstünde yer aldığını, avucuyla onun avucunu sarmaladığını düşünmek istiyor. Gecenin heybetli hışırtısına kulak kabartıyor. Uzaklardan tren düdüğünün hüznün dolu firaklı sesi iştiliyor. Kendini birden o trenin içinde tahayyül ediyor. Dışarıya bakıyor.

Nereye gittiğini bilmiyordu. Binlerce yolculuğunun hangisini yineliyordu acaba? Bu yolculukta onunla birlikte olduğunu, olması gerektiğini bilmek istiyor. Tren onu kendi dünyasının bitimsizliğine doğru uçuruyor. Bir gün sonra yaralanmış olarak bir hastanenin hariciye koğuşuna yatırılacağını daha bilmiyor. Başında deve dikeninden örülmüş bir taç taşıyordu. Sırtındaysa toprak renginde maki dikeninden örülmüş bir çul... Denizin ortasındaydı.

Sevgilinin imgesini rabitasına aldı.

- Nişan al dösüme, dağla beni, diye inledi.

Beklemeye başladı.

Derin bekleyiş buydu...

Derin bekleyişin içine gömülmüştü...